

page

怪談喫茶ニライカナイ

คาเฟ่พิศวงในเมืองอากรรพ
ที่รองรับ “เรื่องลึกลับ” เป็นค่าบริการ

อะโอซึกิ ไคริ เขียน วิษาร์ แปล

เมืองลวงตา
กับคาเฟ่ปริศนา
นิไลคะไน ①

page

เมืองลวงตา กับ คาเฟ่ปริศนาใน 怪談喫茶ニライカナイ

อะโอะซึกิ ไคริ

เขียน

อิฟาร์

แปล

อามามิยะชอบอ่านหนังสือเกี่ยวกับเรื่องสยองขวัญ นิทานพื้นบ้าน
และปรากฏการณ์เหนือธรรมชาติมาแต่ไหนแต่ไร
แต่สิ่งที่เขาต้องการทำจริงๆ คือการหาหลักฐานมายืนยัน
และเปิดเผยความจริงเบื้องหลังปรากฏการณ์เหล่านั้น
- อะโอะซึกิ ไคริ

การอ่านเรื่องราวพิศวง

เมืองลงดากับคาเฟริศานาโนโคะโนะ

怪談喫茶ニライカナイ

page

โนเคียวบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์ชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 โทร 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Page Publishing

KAIDAN KISSA NIRAIKANAI

Copyright © 2020 by Kairi AOTSUKI

All rights reserved.

First original Japanese edition published by PHP Institute, Inc., Japan.

Thai translation rights arranged with PHP Institute, Inc.

In care of Japan Uni Agency, Inc. through Arika Interrights Agency, Bangkok

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่ได้รับอนุญาตจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์

และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7068-3

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์ชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุโขทัย • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร พิมพ์นา ศิริวรรณทวี • บรรณาธิการ ชนมน วังทิพย์

บรรณาธิการต้นฉบับ ธัญโรจน์ วิจารณ์เศส • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขียวกลิ่น

ศิลปกรรมปก นวพรรษ เอื้อพิทยากร • ออกแบบรูปเล่ม กวินทิพย์ สิ้นแต่

คอมพิวเตอร์ รัชฎากร ศรพรหมฉาย • พิสูจน์อักษร สอนภา ภักตร์วิสัย, อัมไพวรรณ ยศศิริพันธ์

รองผู้อำนวยการฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ กุลพัฒน์ บัวละออ

ฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ ชลิตา ขำเสียงหวาน

คำนำสำนักพิมพ์

ฝันร้ายครั้งสุดท้ายของคุณหน้าตาเป็นแบบไหน
ภาพฝันยามหลับนั้นมีรูปร่างหน้าตาหรือไม่ น่าสยดสยอง
เพียงใด มันตามหลอกหลอนคุณแม้กระทั่งยามตื่นหรือเปล่า
ลองเล่า “เรื่องลึกลับ” ของคุณให้เราฟังได้ไหม คิดเสียว่า
เป็นการจ่ายค่าบริการให้คาเฟ่ไนโละในแห่งนี้ก็ได้...

ในเมืองประหลาดริมทะเลที่ชื่อว่าตาสีมิซากิ ฝันร้าย
กลับกลายเป็นความจริงที่คอยหลอกหลอนผู้มาใหม่ให้ทรมาน
ทว่าในพื้นที่ลึกลับนี้กลับมีคาเฟ่ประหลาด “นิโละไน” และ “อาซากิ”
เจ้าของร้านผู้ดงามราวไม่มีอยู่จริงซ่อนตัวคอยช่วยเหลือผู้คนอยู่
พร้อมรับ “เรื่องลึกลับ” จากผู้มาเยือนเป็นค่าตอบแทน

“อามามิยะ ชิโร” คือคนหนึ่งที่ได้รับการช่วยเหลือจาก
นิโละไนให้ตื่นจากฝันร้าย ทว่าเมื่อเขาพยายามจะย้อนกลับ
ไปยังนิโละไนอีกครั้งและตามหาความจริงเกี่ยวกับเมืองพิศวงนี้
กลับยังต้องเผชิญเรื่องราวอันตรายมากขึ้นเรื่อย ๆ

ภายใต้บรรยายกาศที่กลับแปรผันตาซี กลิ่นคาวคลุ้งของ
ความตายและท้องทะเล ไปจนถึงตำนานเมืองชวนขนหัวลุก
อามามิยะจะได้พบกับอาซากิอีกหรือไม่ เมืองนี้ซุกซ่อนปริศนา
ดำมืดใต้อยู่ มีเพียงคุณผู้มาเยือนเท่านั้นที่จะช่วยหาคำตอบได้
หวังว่าคุณจะลึ้มตาตื่นขึ้นได้และไม่ใช่อีกคนที่ถูกพันธนาการ
ไว้ในภาพมายา

คำนำผู้แปล

ผมหันซ้าย แลขวา อืม ไม่มีใครตามมา สูดกลิ่นอากาศ โอเค ยังพอไหว กระโอเกลือของทะเลยังตามมาไม่ถึงที่นี้ นั่งลงหน้าโต๊ะทำงาน แลซ้าย แลขวาอีกที อืม ล้มผัสได้ถึง สายตา แต่เอาน่า มองไม่เห็นใคร น่าจะโปรอด ผมเริ่มแปล จรดตัวอักษรลงบนหน้าจอคอมพิวเตอร์ สายตาที่จ้องมองมาจาก ทางด้านหลังเข้มข้นขึ้น ผมหันกลับไปมอง ไม่มีใครอยู่ เอาละ ผมถามตัวเอง เอาไงต่อ เฮ้ย รับงานมาแล้ว เอ็งก็ต้องทำให้เสร็จ ตกลง ผมกล่อมตัวเอง ไม่มีใครตามเอ็งมา แค่คิดมากเท่านั้น

เป็นความคิดที่ดีแค่ไหนที่ใครจะตัดสินใจส่งต่อความลับ ของเมืองมายาแห่งนี้ มีความเป็นไปได้แค่ไหนที่พวกเขาจะตามมา ลากคอผมลงทะเล ว่า แต่จะทำได้ งานก็คืองาน ผมรับมา แล้วก็ต้องสานต่อให้แล้วเสร็จ แอบๆ ซ่อนๆ แปลไปทีละนิด ย้ายทีทีหน่อยหากสายตาที่จ้องมองมาเข้มข้นหรือเพิ่มจำนวนมากกว่า ที่จะทนไหว มากกว่าที่จะทำใจยอมรับได้ ทั้งนี้ทั้งนั้น ใช้เวลา นานหน่อยเพราะต้องเปลี่ยนทีบ่อยเพื่อหลบเลี่ยงสายตาของ บุคคลปริศนาและกลิ่นกระโอเกลือฉะฉานจุก ผมแปลจนแล้วเสร็จ ตรวจทานจนเกือบมั่นใจ ส่งให้สำนักพิมพ์ตีพิมพ์ความลับให้ท่าน

ได้อ่านต่อ

การอ่านอาจต้องใช้เวลา ต้องคอยหลบคอยซ่อนสายตา
คำคืนอาจนอนไม่สุขนัก อาจหลับไม่ลึก อาจฝันไม่ดี แต่เอาเถอะ
ความลับมาพร้อมกับความเสี่ยง หากท่านอยากรู้ความลับ ก็ต้อง
เสี่ยง

ผมคงไม่กวนท่านไปมากกว่านี้แล้ว ขอให้มีความสุขของการอ่าน ขอให้ท่านวิ่งหนีให้เร็วหากสัมผัสได้ถึงกลิ่นกระโอเกลือ
หลบซ่อนให้มืดแอบให้ซิดหากรู้สีกว่ามีคนมองท่านอยู่

ด้วยรัก

วิฟาร์

สารบัญ

บทที่หนึ่ง	เมืองของเทพเจ้าแห่งท้องทะเล	2
บทที่สอง	ผู้มาเยือนนอกบ้านกระจก	42
บทที่สาม	लगलักรรณัของพายุ	79
บทที่สี่	ความลับของงานเทศกาล	112
บทที่ห้า	เศษเสี้ยวความฝัน	151
บทที่หก	ผีเสื้อในกรง	189
เกี่ยวกับผู้แปล		234

ชาก ปรักหักพังที่ถูกทิ้งร้างไว้เหล่านี้คือเศษซากของความฝัน
 ไม่รู้ว่าผีเสื้อสีอาซากิ¹ ประดับลวดลายดำกลับมาจากที่ไหน
 มันหยุดพักปีกอยู่กลางซากปรักหักพัง นิ่งสงัดไม่ขับขานเสียงใด
 ตอนนั้นเองที่แสงไฟตกกระทบซากปรักหักพัง ความอบอุ่น
 ปกคลุมสิ่งปลูกสร้างเก่าคร่ำครุ่ยและบรรยากาศเยือกเย็น
 กลางซากนั้น มีเงาร่างมนุษย์ปรากฏขึ้นมาตั้งแต่เมื่อไร
 ก็ไม่อาจทราบได้

เขาคือชายหนุ่มรูปงาม ห่มคลุมร่างด้วยชุดกิโมโนลายผีเสื้อ
 “เมืองแห่งมายา อีกคนแล้วสินะ...”

ชายหนุ่มหลบตาที่มีขนตายาว สีหน้าเขาทั้งดูอาดูรและจำนน
 “โปรดอย่าได้ติดอยู่ในภาพมายาที่เมืองนี้ฉายให้เห็นเลย”

คำที่ชายหนุ่มเอ่ยเสมือนหนึ่งคำอธิษฐาน

“และได้โปรด - เมืองเอ่ย จงพาพวกเขาไปที่นั่น เหล่าผู้คน
 ที่ถูกมายาพันธนาการเอาไว้”

ณ ซากปรักหักพังแห่งนั้น เขาสัมผัสได้ถึงกลิ่นของทะเล

ไม่ใช่อีกต่อไปแล้ว ที่ที่ชายหนุ่มยืนอยู่ บัดนี้ไม่ใช่ซากผุพัง
 ของสิ่งปลูกสร้างอีกต่อไปแล้ว -

¹ สีเขียวอมฟ้าอ่อน

บทที่หนึ่ง

เมืองของเทพเจ้าแห่งท้องทะเล

กล่าว กันว่า สิ่งที่ลมหทะเลพัดพามาคือกลืนซากศพที่เปื่อยสลายอยู่ในทะเล

อามามิยะ ชิโร คิดถึงเรื่องนั้นขณะที่ลมหทะเลลูบไล้แก้มของเขา

ทะเลอยู่มาก่อนที่สรรพสิ่งต่าง ๆ จะก่อกำเนิดขึ้นมาเสียอีก ซากศพของเหล่าบรรพบุรุษที่ถือกำเนิดขึ้นมาในอดีตเองก็คงถูกทะเลกลืนกินและบดเคี้ยวจนกลายเป็นส่วนหนึ่งของทะเล และอยู่ตรงหน้าเขาตอนนี้

ถึงกลืนทะเลจะเข้มข้น แต่สิ่งที่ทอดยาวอยู่ตรงหน้าอามามิยะไม่ใช่มหาสมุทร มันเป็นเพียงคลองที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นผืนทะเล แต่ถูกถมจนกลายเป็นผืนดิน

“พอคิดว่ากำลังยืนอยู่บนทะเลก็รู้สึกแปลก ๆ แะะ”

วาตาสึมิซากิ¹

นั่นคือชื่อเมืองที่อามามิยะผู้ว่างงานย้ายมาอยู่

¹ แหลมวาตาสึมิ แปลตรงตัวว่า แหลมของเทพเจ้าแห่งท้องทะเล
ทั้งนี้ มิซากิ แปลว่า แหลมหรือส่วนของแผ่นดินสูงที่ยื่นออกไปในทะเล

เมืองนี้ตั้งอยู่ในเขตโคโต ระหว่างเขตสีกิซิมะกับเขตโทโยสุ ในกรุงโตเกียว ว่ากันว่าเมืองถูกถมจนเป็นพื้นดินพร้อมเขตสีกิซิมะ ตาม “แผนการโตเกียวมิโอซาไร”² ในยุคเมจิ³ ปีที่ยี่สิบห้า

แม้ตอนนี้จะยังมีสิ่งปลูกสร้างในยุคเมจิตอนต้นเหลืออยู่ เป็นทิวแถว แต่ขณะเดียวกันก็มีแมนชั่นสูงที่หากไม่แหงนหน้า ก็มองไม่เห็นชั้นบนสุดอยู่ด้วย

เมืองนี้ดูผิดฝาผิดตัว แต่ละส่วนดูคนละทิศคนละทาง เสียจริง อามามิยะคิด

แสงอาทิตย์ฤดูร้อนแผดเผา หากมัวแต่ยืนอยู่บนถนน ลาดยางอาจจะเป็นลมแดดเอาได้

ขณะที่คิดแบบนี้ อามามิยะก็สัมผัสได้ว่ามีสายตามองมาจากด้านหลัง

“หืม...”

ทว่าเมื่อลองหันไปมองกลับไม่พบใคร มีเพียงทางเดิน ลาดยางกับม่านนั่งตัวยาวโดดเดี้ยวเท่านั้น

²โครงการการถมที่และการก่อสร้างในบริเวณอ่าวโตเกียว เพื่อสร้างพื้นที่ใหม่สำหรับการพัฒนาเมือง รวมถึงเพิ่มโครงสร้างเพื่อป้องกันอ่าวโตเกียว

³จักรวรรดิและการแบ่งยุคในประวัติศาสตร์ญี่ปุ่นสมัยใหม่ ซึ่งเปลี่ยนไปตามรัชสมัยของพระจักรพรรดิ โดยยุคเมจิอยู่ภายใต้รัชสมัยของสมเด็จพระจักรพรรดิเมจิโตะ นับช่วงเวลาตั้งแต่ 23 ตุลาคม ค.ศ. 1868 ถึง 30 กรกฎาคม ค.ศ. 1912

“คิดไปเองงั้นหรือ...”

แต่เขาสัมผัสได้ว่ามีสายตามองมาอย่างเข้มข้นเสียยิ่งกว่าลมทะเลเหนือวิวเหนือ สัมผัสที่น่าขยะแขยงคล้ายมีนิ้วชุ่มเหงื่อมาลูบไล้ตามผิวหนัง

อามามิยะสันคิระะ คิดว่าเป็นเพียงอาการทางประสาทที่คิดไปเอง อาจเพราะการย้ายบ้านและเพราะมีเรื่องพรรคนั้นเกิดขึ้น

อามามิยะพร่ำบอกตัวเอง ก่อนหันหลังให้ยากาตะบูเนะ⁴ ที่เล่นอยู่ในน้ำ

ผีเสื้อสีอาซากิบินผ่านหน้าเขาไปอย่างไม่สะทกสะท้านต่อแดดที่แผดเผา

อามามิยะที่เพิ่งย้ายมาเดินไปยังร้านสะดวกซื้อใกล้ที่พัก เขอยากได้อาหารมากินเพราะตู้เย็นที่บ้านว่างเปล่า

“ยินดีต้อนรับค่ะ” พอเข้าไปในร้านสะดวกซื้อซึ่งอยู่ในเครือร้านค้าที่มีสาขาอยู่ทั่วไป พนักงานสาวในเคาน์เตอร์คิดเงินก็เอ่ยทัก

ภายในร้านมีลูกค้าอยู่จำนวนหนึ่ง และพนักงานที่จัดเรียงสินค้าอยู่ตรงชั้นวาง

เป็นภาพบรรยากาศร้านสะดวกซื้อทั่วไป ไม่มีอะไรผิดปกติ
อามามิยะหยิบข้าวกล่องมาหนึ่งกล่อง เดินไปที่เครื่องคิดเงิน

⁴ เรือบ้านหรือเรือสำราญโบราณของญี่ปุ่น

ถามพนักงานสาวตอนที่เธอกำลังจะคิดเงินให้

“ขอโทษนะครับ ไม่ทราบว่ามีร้านขายของแต่งบ้านหรือเปล่า”

“มีค่ะ ถ้าเดินเลียบถนนใหญ่จากตรงนี้ไปจะเจอห้างสรรพสินค้า”

พนักงานสาวอธิบายอย่างสุภาพว่าที่นั่นมีร้านขายของแต่งบ้านด้วย

ท่าทางเธอเหมือนนักศึกษามหาวิทยาลัย อามามิยะคิดว่าใบหน้าที่แต่งแต้มเครื่องสำอางบางเบาทันสมัยของเธอช่างเหมาะกับบรรยากาศของเมืองริมทะเล

“ขอบคุณมากครับ พอตีผมเพ็งย้ายมาเลยยังไม่รู้เหนือรู้ใต้”

อามามิยะพยายามยิ้มอย่างคนอภัยภัยดี ทว่าพนักงานสาวกลับมีสีหน้าเคร่งขรึม

“ย้ายมาหรือคะ”

“ใช่ครับ...”

พนักงานสาวมองรอบตัว เมื่อดูจนแน่ใจแล้วว่าไม่มีใครสนใจเธอกับอามามิยะ เธอจึงกระซิบให้เขาได้ยินเพียงคนเดียว

“เหมือนที่นี้จะไม่มีฉัน ออกมานะคะ”

“มีอะไรออกมาหรือครับ”

“ก็แบบ ไอ้ที่มันน่ากลัวๆ นะคะ”

ไอ้ที่มันน่ากลัวๆ นี่คืออะไรกัน อามามิยะขมวดคิ้วให้

พนักงานที่พูดจาทัก

“มีวิญญาณออกมาหรือครับ” ไร้สาระน่า อามามิยะคิด
พลางถามและยิ้มแห้งๆ แต่สีหน้าของอีกฝ่ายยังคงเคร่งเครียด

“จริงนะคะ พอตกลงกัน...มันจะมายืนอยู่ข้างนอก”

“ข้างนอกหรือครับ”

อามามิยะหันมองประตูอัตโนมัติของร้านสะดวกซื้อ ทว่า
กลับเห็นเพียงภาพแอ่งน้ำลวงตาจากความร้อนบนพื้นลาดยางและ
รถที่สัญจร

“ฉันเคยทำงานพิเศษกับเพื่อนนะค่ะ แต่ดูเหมือนเขาจะ
โดนหลอกจนต้องลาออกไป...”

ริมฝีปากของเธอสั่นระริก คงเคยเผชิญประสบการณ์
น่าสะพรึงกลัวอย่างมาก

“ทำไมถึงยังทำงานอยู่ที่ร้านอันตรายขนาดนี้ล่ะครับ”

“ฉันต้องหาค่าเทอมกับค่าใช้จ่ายประจำวันนะค่ะ...ฉันออก
จากโทโฮคุมาเรียนที่โตเกียว เลยไม่อยากให้ที่บ้านต้องเดือดร้อน”

“แบบนี้เอง”

อามามิยะแสดงท่าทีเข้าอกเข้าใจ หน้าร้านมีประกาศ
รับสมัครพนักงานแปะอยู่ ค่าแรงที่ได้ต่อชั่วโมงมากกว่าค่าแรงที่ได้
ในเมืองเกิอบสองเท่า มากถึงขนาดที่เขาต้องดูให้แน่ใจถึงสองหน

ถ้าค่าแรงดีขนาดนี้ ตัวเขาเองที่ลำบากเรื่องค่าใช้จ่ายก็คง
หลับหูหลับตาทำเป็นไม่สนใจความเสี่ยงเล็กน้อยได้เหมือนกัน

“เอ่อ ขอโทษนะคะ ฉันเล่าอะไรให้ฟังก็ไม่รู้...!”

พนักงานสาวได้สติก็รีบร้อนคิดเงิน “ไม่เป็นไรครับ”
อามามิยะบอก เขาสายคิวระขณะแตะช่องใส่ไอซีการ์ด⁵ ลงบน
เครื่องอ่านบัตร

“เอ่อ คงสงสัยใช่ไหมล่ะคะว่าฉันอยากบอกอะไร - ฉันก็แค่
อยากบอกให้ระวังตัวนะค่ะ”

พนักงานสาวกล่าวด้วยใบหน้าเคร่งขรึมแล้วยื่นข้าวกล่อง
ให้อามามิยะ

“ขอบคุณที่เตือนครับ”

อามามิยะค้อมหัวลา ขณะเดินออกจากร้านก็ได้ยินเสียง
พนักงานเอ่ยว่า “ขอบคุณที่ใช้บริการค่ะ!” ดังมาจากด้านหลัง
บรรยากาศด้านนอกอบอวลไปด้วยกลิ่นคาวทะเล

อามามิยะกลับถึงอพาร์ทเมนต์ที่เพิ่งย้ายเข้ามา

ที่ที่เขาย้ายมาอยู่เป็นอพาร์ทเมนต์เก่าคร่ำครว้า ตั้งอยู่ใน
เมืองวาตาสึมิซากิบล็อกสอง⁶ มีโรงเรียนมัธยมปลายอยู่ไม่ไกล

⁵Integrated Circuit Card (IC Card) คือสมาร์ทการ์ดประเภทหนึ่ง
ของญี่ปุ่น ใช้จ่ายค่าสินค้าและค่าโดยสารแทนเงินสด

⁶การนับเขตที่อยู่อาศัยของประเทศญี่ปุ่น โดยจะนับเป็นบล็อก
หรือช่วงถนน อิจิโอะเมะ (บล็อกที่หนึ่ง) นิโงะเมะ (บล็อกที่สอง) ซานโงะเมะ
(บล็อกที่สาม) ฯลฯ

ดูแล้วช่วงเวลาเข้าเรียนและเลิกเรียนแถวนี้ น่าจะคึกคักเอากการ

“กลับมาแล้วหรือ คุณอามามิยะ”

เจ้าของอพาร์ทเมนต์ที่กวาดบริเวณลานด้านหน้าอยู่เอ่ย
ทักขึ้น เขาเป็นชายชราท่าทางเข้ากับคนง่าย เมื่ออามามิยะไป
ทักทายตอนที่ย้ายเข้ามาใหม่ ๆ เขาก็ต้อนรับอย่างเป็นกันเอง

“สวัสดีครับ” อามามิยะค้อมศีรษะทักทายและส่งยิ้มกลับไป

อพาร์ทเมนต์สร้างด้วยไม้ ให้ภาพของอาคารในยุคโชวะ⁷
อ่าวบ้านน้ำยังเป็นแบบใช้แบตเตอรี่ที่สูบเอาอากาศจากด้านนอก
เข้ามาเป็นเชื้อเพลิง ทำให้ค่าเช่าที่นั่นต่ำเตี้ยเรี่ยดิน

“เป็นไงบ้าง คุณเคยกับเมืองหรือยัง”

“ผมยังย้ายมาได้ไม่ถึงครึ่งวันเลยนะครับ”

อามามิยะยิ้มแห้ง ๆ เขาเพิ่งชนข้าวของเข้าห้องเมื่อช่วงสาย
เริ่มใช้ชีวิตที่นี่ได้เพียงสองสามชั่วโมง

“อะ ๆ จริงด้วยนะ แต่สะดวกดีใช่มั้ยล่ะ”

“ครับ มีร้านสะดวกซื้ออยู่ใกล้ ๆ แถมผมยังได้ยินมาว่า
ถ้าเดินไปอีกหน่อยจะเจอห้างด้วย”

⁷ ศักราชและการแบ่งยุคในประวัติศาสตร์ญี่ปุ่นสมัยใหม่ ซึ่งเปลี่ยนไป
ตามรัชสมัยของพระจักรพรรดิ โดยยุคโชวะอยู่ภายใต้รัชสมัยของสมเด็จพระจักรพรรดิอิโรฮิโตะ นับช่วงเวลาตั้งแต่ 25 ธันวาคม ค.ศ. 1926 ถึง
7 มกราคม ค.ศ. 1989

ถัดไปตรงพื้นที่บล็อกล้อมมีแมนชั่นสูงตั้งอยู่ รายล้อมไปด้วยตึกที่เพิ่งสร้าง นอกจากนี้ยังมีห้างสรรพสินค้าที่เพียบพร้อมไปด้วยอาหารและเครื่องเรือน ดูแล้วคงไม่จำเป็นต้องออกไปทำธุระนอกเมืองด้วยซ้ำ

“แต่ไม่อยากจะเชื่อเลยนะว่าคนหนุ่มอย่างคุณอามามิยะจะย้ายมาที่เมืองแบบนี้”

อามามิยะอายุใกล้สามสิบแล้ว แต่หากมองจากมุมเจ้าของอพาร์ทเมนต์ เขาก็คงไม่ต่างไปจากเด็กหนุ่มคนหนึ่ง

เจ้าของอพาร์ทเมนต์ถามว่าเขาย้ายมาจากไหน “อาซากายะครับ” อามามิยะตอบ

“ทำไมถึงย้ายออกจากเมืองที่น่าอยู่ขนาดนั้นมาล่ะ เพราะเรื่องงานเหรอ”

“คือเรื่องงาน – แบบว่า ตอนนี้งานงั้นครับ จะพักที่ไหนก็เหมือนกัน น่าอายหน่อย แต่ผมไม่มีปัญญาจ่ายค่าเช่าที่เก่า...”

“ฮะ ฮ่า แบบนี้เอง” เจ้าของอพาร์ทเมนต์ตอบรับอย่างร่าเริง ไม่แสดงท่าทีสงสัยแม้แต่นิดเดียว

“แต่ไม่คิดเลยนะครับว่าในเซตโคโตจะมีอพาร์ทเมนต์ที่ค่าเช่าถูกขนาดนี้อยู่”

ห้องที่อามามิยะอาศัยเป็นห้องเดี่ยวแคบ ๆ ขนาดหกลูกที่นี้สร้างมานานเอากว่า แม้ข้าวของเครื่องใช้จะเก่า แต่ค่าเช่าก็ถูกกว่าห้องพักในเมืองอาซากายะอยู่มากโข

“พอมีห้องว่างมันก็เหงานะ” เจ้าของอพาร์ทเมนต์บอก

“อ้อ แบบนี้เอง แต่แถวนี้หนาวอยู่นะครับ สะดวกด้วย ยังมีบ้านเรือนเก่าๆ เหลืออยู่ด้วย ต้องมีสถานที่ให้เที่ยวชมเยอะ แน่เลยใช่ไหมครับ”

เมื่ออามามิยะพูดจบ เจ้าของอพาร์ทเมนต์ก็จ้องหน้าเขาเขม็ง เป็นสายตาแบบที่เขาเคยเห็นมาก่อนจากที่ไหนสักแห่ง อามามิยะเอียงคอสงสัย

“สนใจเมืองวาตาสึมิซากิหรือ”

“ครับ ผมสนใจเมืองเก่าๆ มาตั้งแต่สมัยก่อนแล้ว นานๆ ที่ก็เขียนบทความอะไรเทือกนั้นลงบล็อกด้วย”

“โฮ้...”

เจ้าของอพาร์ทเมนต์ทำสีหน้าเหมือนจะเข้าใจ

อามามิยะเขียนบล็อกเป็นงานอดิเรก ส่วนมากจะเขียนแนะนำเรื่องเชิงประวัติศาสตร์หรือตำนานเมืองเชิงคติชนวิทยามีคนอ่านในระดับที่ทำให้ได้ค่าขนมเล็กน้อยจากโฆษณา

แต่ช่วงนี้เขาไม่ได้ลงบทความใหม่เลย...

ผ่านไปครู่หนึ่ง ชายเจ้าของอพาร์ทเมนต์ก็พูดขึ้น

“ตรงบล็อกหนึ่งมีศาลเจ้ากับหอเอกสารอยู่นะ ถ้าอยากรู้ประวัติของเมืองนี้ก็ลองไปที่นั่นดูสิ”

“ฮะ...ขอบคุณมากครับ!”

อามามิยะยิ้มศีรษะให้ความมั่นใจของอีกฝ่าย ทว่าเขา

กลับกล่าวต่อ

“แต่...อย่าพยายามชอกแซกอะไรให้มากกว่านี้นะ”

“ทำไม...ล่ะครับ”

“ที่นั่นจะเป็นเมืองเล็ก ๆ ถ้าไปชอกแซกเรื่องส่วนตัวใครเข้า
ทุกคนเขาจะไม่ชอบใจเอานะ”

“ไม่เป็นไรครับ ผมไม่ยุ่งเรื่องส่วนตัวของคนอื่นหรอก”
อามามิยะพยักหน้ายกใหญ่

“ถ้าฉันก็มีปัญหา” เจ้าของอพาร์ทเมนต์ตอบ

อามามิยะเองก็ไม่ชอบเรื่องซุบซิบนินทาว่าร้ายคนอื่น ยิ่งไป
กว่านั้น การเขียนบทความที่เกี่ยวข้องกับประวัติความเป็นมา
ของเมืองวาตาสึมิซากิคงมีคุณค่ามากกว่าด้วย

การคลาปมประวัติศาสตร์ท้องถิ่นนั้นมีเรื่องน่าสนใจ
ค้นพบมากกว่าเรื่องส่วนตัวของคนอื่นเป็นไหน ๆ ทั้งวิถีชีวิต
ที่เป็นเอกลักษณ์ท้องถิ่น ภัยพิบัติที่หลบซ่อนอยู่เบื้องหลังตำนาน
บ้างก็อาจค้นพบเหตุการณ์นองเลือด...

“ไม่รู้เจ้าของอพาร์ทเมนต์รู้หรือเปล่าว่าอามามิยะคิดอะไรอยู่
แต่เขาก็ยิ้มให้อย่างร่าเริง

“จะยังไวกี่เดอะ อยู่ตัวคนเดียวคงมีเรื่องให้ลำบากบ้าง
ถ้ามีเรื่องเดือดร้อนอะไรก็บอกได้นะ”

“ขอบคุณมากครับ”

“จะมากินข้าวด้วยกันก็ได้”

“แบบนี้คงจะรบกวนมากเกินไปนะคะ”

อามามิยะยิ้มเพื่อน แต่เพราะได้รับความช่วยเหลืออย่าง เป็นกันเองจากเจ้าของอพาร์ทเมนต์ เขาจึงสบายใจขึ้นมาก รู้ตัวอีกที ความรู้สึกไร้ที่พึ่งของคนเพ็งย้ายเข้ามายังถิ่นที่อยู่ใหม่ ก็หายไปแล้ว

“คุณอามามิยะ”

“ครับ”

เจ้าของอพาร์ทเมนต์กล่าวพร้อมรอยยิ้มว่า

“ถึงจะรู้สึกแปลกๆ ที่ยืนอยู่บนทะเล แต่พอชินแล้วก็จะ รู้สึกว่าไม่เลวเลยละนะ”

“เอ๊ะ” อามามิยะไม่เชื่อหูตัวเอง ทว่าเจ้าของอพาร์ทเมนต์ เพียงส่งยิ้มอัธยาศัยดีแบบคุณลุงมาให้

เกิดความเจ็บขึ้นมาระหว่างทั้งคู่ กลืนทะเลเหนียวเหนอะ พัดผ่านปลายจมูกอามามิยะไป

“ก็จริงครับ”

อามามิยะยิ้มอย่างคลุมเครือกลับไป ก่อนกล่าวลาแล้ว เข้าห้องของตัวเองไป

คำที่เจ้าของอพาร์ทเมนต์พูด เหมือนคำที่อามามิยะพิมพ์่า บริเวณลำคลองไม่มีผิติดเพี้ยน รวากับอีกฝ่ายได้ยินสิ่งที่เขาพูด ตอนนั้น

“คงไม่ใช่หรอกมัง”

อามามิยะไม่สบายใจอย่างประหลาด เมื่อกลับเข้าห้องแล้ว
จึงล็อกลูกบิดประตูทันที

คำคืนเจียบส่งอย่างไม่น่าเชื่อ

อพาร์ทเมนต์แห่งนี้มีทั้งหมดแปดห้อง ห้องที่ว่างอยู่มีเพียง
ห้องของอามามิยะไม่ผิดแน่ ทั้งที่กำแพงห้องก็ไม่ได้หนาอะไร
ขนาดนั้น แต่กลับไม่ได้ยินเสียงอะไรลอดผ่านเข้ามาเลย

ทุกคนทำงานบริษัทแล้วกลับบ้านดึกกันหรืออย่างไหนะ

อามามิยะคิดขณะมองนาฬิกาที่บอกเวลาสี่ทุ่ม

“...หิวจังแฮะ”

เข้านที่ล็อกที่เขียนค้างไว้แล้วยืนขึ้น

วันนี้ก็เขียนไปได้แค่นี้เดียว คงเป็นเพราะเรื่องที่เกิดขึ้น

จริงๆ

“ไม่เอาล่ะ รีบลืมเรื่องพรรคนั้นไปดีกว่า...ยังงั้นชะก็ทำอะไร
ไม่ได้แล้ว”

อามามิยะตั้งใจจะไปซื้อขนมที่ร้านสะดวกซื้อใกล้ๆ เพื่อ
เปลี่ยนอารมณ์เสียหน่อย ระหว่างทางก็แอบดูบรรยากาศห้องข้างๆ
ไปด้วย ถ้าได้เห็นแสงไฟที่ลอดผ่านผ้าม่านออกมาก็คงจะสงบจิต
สงบใจลงได้บ้าง

ตอนที่อามามิยะหยิบโทรศัพท์มือถือบนโต๊ะใส่กระเป๋าเสื้อ
แล้วตั้งใจจะบิดลูกบิดประตูเพื่อปลดล็อกจากด้านในนั่นเอง

แกรกๆ ลูกบิดประตูหมุนอย่างรุนแรง

“อะไรนะ...!”

อามามิยะรีบกลั้นหายใจทันที

ประตูกำลังถูกเปิดจากด้านนอก

พวกเขาย่องเบาหรือ หรือว่าพวกขี้เมา

อามามิยะล็อกประตูแน่นหนาดีแล้ว แต่แรงที่หมุนลูกบิดนั้นรุนแรงจนชวนให้คิดว่ามันจะหลุดออกมาทั้งยาง

ชั่วพริบตาหนึ่ง อามามิยะตั้งใจจะโทร.แจ้งตำรวจ แต่ก็มีความเป็นไปได้ที่จะเป็นคนเมาข้างห้อง เขากลัวว่าหากแจ้งตำรวจไปอาจมีปัญหากันภายหลังได้

อย่างน้อยก็ดูให้แน่ใจก่อนว่าอีกฝ่ายเป็นใคร ถ้าน่าสงสัยก็ค่อยโทร.แจ้งตำรวจแล้วกัน

อามามิยะตัดสินใจมองผ่านช่องตาแมว ทว่ากลับมองไม่เห็นอะไร

“แปลกจัง...” อามามิยะพิมพ์ ไม่มีอะไรเลยนอกจากความมืดมิดที่แผ่ปกคลุม

รู้ตัวอีกที เสียงลูกบิดก็เงียบลงไปแล้ว อีกฝ่ายอาจเดินจากไปแล้วก็ได้

“ทำให้คนอื่นเขาเดือดร้อนจริงๆ”

อามามิยะถอนหายใจ ทำท่าจะเปิดประตูอีกครั้ง ก่อนตระหนกได้ถึงบางสิ่ง

ที่ทางเดินด้านนอกควรจะมีแสงไฟอยู่สิ แล้วก็ควรจะมี
แสงไฟที่มองเห็นได้จากทางเดินด้วย เป็นไปไม่ได้เลยที่อีกฟากหนึ่ง
ของช่องตาแมวจะมีเพียงความมืดมิด

ไม่จริงน่า อามามิยะชนลูก ตัวสั้นเต็ม

ความมืดด้านนอกนั้นคงไม่ใช่ดวงตาหอรอกนะ

ไอ้ที่มันน่ากลัวๆ นะคะ คำพูดของพนักงานร้านสะดวกซื้อ
แล่นผ่านสมอง

ไม่ใช่ว่ามีคนมองมาจากช่องตาแมวหอรอกนะ

“เฮ้ย!”

อามามิยะถอยออกจากประตูทันที เขาได้ยินเสียงโลหะดัง
แกรกๆ มาจากลูกบิดประตู อย่างบอกนะว่าใช้เครื่องมืองัดเข้ามานะ
ต้องเป็นพวกย่องเบาแน่

อามามิยะหยิบโทรศัพท์มือถือออกจากกระเป๋า แต่คงเพราะ
มือชุ่มเหงื่อ โทรศัพท์มือถือจึงร่วงจากมือ

“ฉิบ...!”

เขาสับสนแล้วตั้งท่าจะหยิบโทรศัพท์มือถือที่อยู่บนพื้น

ทว่าตอนนั้นเอง ปลายนิ้วของอามามิยะก็แตะโดนอะไร
แปลกๆ เข้า มือของเขาที่เอื้อมไปหยิบโทรศัพท์มือถือกลับสัมผัส
อีกมือหนึ่งที่เอื้อมมาในเวลาเดียวกัน

มือนั้นดำเมี่ยมประหนึ่งเงา ส่งกลิ่นคาวของสิ่งมีชีวิตในทะเล

“ฮะ อ้า...”

อามามิยะเงยหน้าขึ้น

ตรงหน้าเขาคือเจ้าหน้าหนูนุ้ยลีดาสนิท สิ่งที่เขาได้เห็นได้ร่างๆ
ว่าเป็นปากแสดด้วยความโกรธ เขาเร่งลีดาจ้องอามามิยะเขม็ง
ทั้งที่เขาร่างนี้ไร้ดวงตา เขากลับสัมผัสได้ถึงสายตาของมัน
อย่างชัดเจน รวากับมันเป็นลมทะเลเลเหนือเหินอะที่ก่อตัวร่าง
เอาไว้ กลืนความตายทับซ้อนกันหลายชั้นจนเข้มข้นปะทะจมูก
“อ...”

อามามิยะส่งเสียงร้องแปลกประหลาด ไม่อาจละสายตาจาก
ใบหน้าลีดาที่เผชิญอยู่ได้เลย กลับคล้ายคลึงคลาว่าเคยเห็นมัน
ที่ไหนมาก่อน

คำตอบอยู่ใกล้แค่เอื้อมแต่เขากลับคิดไม่ออก ผิดแล้ว
สมองกำลังปฏิเสธใบหน้านั้นเพราะอยากจะลืมมันเสียมากกว่า

อามามิยะได้ยินเสียงเปิดประตูจากด้านหลังพร้อมเสียง
ย่าเท้าเปียกแฉะ

เขารู้สึกได้ว่าร่างของตนกำลังจะลึ้มกระแทกพื้น แล้ว
สติสัมปชัญญะก็มีดับไป

เช้าวันต่อมา อามามิยะลืมตาตื่นและพบว่าตัวเองนอนฟุบหน้าอยู่
บนโต๊ะ คอมพิวเตอร์แบบพกพาเปิดค้างไว้ มีโทรศัพท์มือถือ
วางอยู่ด้านข้าง

“เพลอกลับไปเหอเนี่ย...”

“การที่คุณมาเยือนสถานที่แห่งนี้ได้ หมายความว่าคุณมี ‘เรื่องลึกลับ’ มาแลกเปลี่ยนมิใช่หรือ”

ทันทีที่ย้ายเข้ามาอยู่ในเมือง “วาตาสึมิซากิ” อาบาบิยะ ชิโร ก็พบเจอแต่เรื่องพิศวง จนกระทั่งเขาได้รับความช่วยเหลือจากอาซากิ ชายเจ้าของคาเฟ่ประหลาด “มิโตะโคโบ” ที่จอร์บิฟ “เรื่องลึกลับ” จากผู้มาเยือนเป็นคำตอบแทน

ทว่าการพบกับอาซากิและมิโตะโคโบกลับยิ่งนำอาบาบิยะไปสู่ปริศนาซับซ้อนและเรื่องอันตราย ทั้งกลิ่นคาวทะเลคละคลุ้ง ชาวเมืองประหลาด และเทศกาลสยอง มิหนำซ้ำฝันร้ายยังกลับกลายเป็นสิ่งลึกลับคอยหลอกหลอน

ปริศนาจากคาเฟ่มิโตะโคโบจะนำไปสู่ปลายทางใด

หากเบื้องหลังภาพมายาจากความฝันอาจดำเนินเกินกว่าที่ใครจะหยั่งถึง

หมวดวรรณกรรมแปล

ISBN 978-616-18-6968-7

9 786161 869687

Illustration: THISISMJTP